

ΤΟ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ: Ἡ «Ὁρεστέια» τοῦ Αἰσχύλου κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γ. Σωτηριάδου.
— **ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ:** Ἡ «Ἀντιγόνη» τοῦ Σοφοκλέους, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Κ. Χρηστομάνου.

Ἡ ἀναβίωσις τοῦ ἀρχαίου δράματος ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸν τετραγωνισμόν τοῦ κύκλου. Ὅλαι, ἀνεξαιρέτως ὅλαι αἱ ἀπόπειραι, αἱ ὁποῖαι ἔγιναν πρὸς λύσιν τῶν δύο τούτων προβλημάτων, ἀπέτυχαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον οἰκτρῶς. Καὶ οἱ μὲν μαθηματικοί, μὲ τὴν θετικότητά τῆς ἐπιστήμης, ἠμπόρουν νὰ ποδείξουν ὅτι τετραγωνισμὸς τοῦ κύκλου εἶνε ἀδύνατος καί, — οἱ φρόνιμοι τοῦλάχιστον, — νὰ ἠσυχάσουν. Ἄλλ' οἱ οὐτόπισται τῆς τέχνης ἔξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ πιστεύουν, ὅτι ἐν ἀρχαίῳ δράματι, μεταφραζόμενον, διασκευαζόμενον, μελοποιούμενον, σκηνοθετούμενον καὶ παιζόμενον *καταλλήλως*, εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξεγείρη μεταξὺ τῶν συγχρόνων τὴν αὐτὴν περίπου συγκίνησιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐσφάδαζαν οἱ ἀρχαῖοι θεαταί.

Κατὰ τὴν γνώμην μου, τοιαύτη ἀναβίωσις ἀντίκειται εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους. Ὅτι ἀποθνήσκει δὲν ἐπανέρχεται πλέον εἰς τὴν ζωὴν. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἠμποροῦσα νὰ παραδεχθῶ μίαν μετεμψύχωσιν ὑπὸ νέαν μορφήν, ἀλλ' ὅχι ποτὲ τὴν νεκρανάστασιν, τὴν ὁποίαν ὀνειρεύονται οἱ διασκευασταὶ τῶν ἀρχαίων δραμάτων, — νεκρῶν μορφῶν, τὰς ὁποίας εἰς μάτην ἐπιχειροῦν νὰ ἐμψυχώσουν. Ἄρκει νὰναλογισθῇ κανεὶς ὅτι τὸ ἀρχαῖον δράμα ἦτο οὕτωςαιπεῖν ἱεροτελεστία, ὅτι ἦτο τόσον συνδεδεμένον μὲ τὴν θρησκείαν, — μὲ τὴν λατρείαν, διὰ νὰ εἴπω καλλίτερα, — ὅσον εἶνε μία ἰδική μας ἀκολουθία, ἐν μυστήριον, μία δοξολογία: ὅτι ἡ σκηνὴ ἦτο ἀπλοῦστατα βωμὸς τοῦ θεοῦ, ὅτι ἡ πίστις πρὸς τὸν θεὸν αὐτὸν ἦτο ἡ βᾶσις καὶ ἡ πηγὴ τοῦ οὐσιωδαιτέρου μέρους τῆς συγκινήσεως: ἀρκεῖ, λέγω, νὰναλογισθῇ κανεὶς μόνον αὐτά, διὰ νὰ παραδεχθῇ, ἂν εἶνε λογικὸς ἄνθρωπος, ὅτι ἡ γνώμη μου δὲν εἶνε παραδοξολογία. Ἡ λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἢ ἡ Ἀκο-

Αἰσχύλος.

λουθία τῶν Παθῶν, εἰς περικαλλῆ ἐκκλησίαν καὶ ἀπὸ τελείους ἐρμηνευτάς, δίδει σήμερον εἰς χριστιανοὺς ὀρθοδόξους ἀκριβεστέραν ἰδέαν τοῦ ἀρχαίου δράματος, ἀπὸ οἰανδήποτε παράστασιν τῆς «Ὁρεστέας». Τὰ *Μυστήρια*, τὰ ἱερὰ δράματα τοῦ μεσαίωνα, ὑποθέτω ὅτι θὰ τὴν ἔδιδαν εἰς τοὺς Φράγκους ἀκόμη καλλίτερα. Καὶ ἂν θέλετε τὸ παράδειγμά μου ἀπὸ τὴν νεωτάτην δραματικὴν τέχνην, — διότι ἐπιτέλους ἡ ἐκκλησία δὲν εἶνε ὀλωσδιόλου θέατρον, ὅπως καὶ τὸ ἀρχαῖον θέατρον δὲν ἦτο ὀλωσδιόλου ναὸς, — θὰ ἐτολμοῦσα νὰ σᾶς φέρω τὴν «Φαύσταν» τοῦ ἰδικοῦ μας Βερναρδάκη, καὶ νὰ ἰσχυρισθῶ ὅτι τὸ ἠθικοθρησκευτικὸν καὶ ιστορικοπατριωτικὸν αὐτὸ δράμα, γραμμένον διὰ νεοέλληνας καὶ χριστιανοὺς, ἀποτελεῖ κάτι διαφορετικώτερον, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ ἀρχαίου δράματος, ἀπὸ οἰανδήποτε παράστασιν τῆς «Ἀντιγόνης».

Ἄν ἡ «Φαύστα» ἐγίνετο ἀκόμη πλέον θρησκευτικὴ, ἂν ἐπλησίαζε περισσότερον πρὸς ἱεροτελεστίαν, ἂν εἶχε κάπου κ' ἓνα χριστιανικὸν βωμόν, κ' ἓνα εἰκονοστάσιον, πρὸ τοῦ οὐοίου νὰ καίη θυμίαμα καὶ νὰ ψάλλῃ ὁ χορὸς ὕμνους εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα, ἢ ὁμοίωτης τῆς ἐντυπώσεως θὰ ἦτο ἀκόμη ζωηρότερα. Καὶ ἀκριβῶς, νομίζω ὅτι ἐν βυζαντινῶν δράματι, γραφόμενον κατ' ἰδιαιτέρον τρόπον, —

δὲν ἤξεύρω πῶς, — θὰ ἦτο ἴσως ἱκανὸν νὰ μᾶς δώσῃ πλήρη, καταπληκτικῶς πλήρη, τὴν ἰδέαν τοῦ ἀρχαίου δράματος. Ὅχι νεκρανάστασις, βλέπετε, ἀλλὰ μετεμψύχωσις...

*
**

Ἡ ἰδέα μου περὶ τῆς ἀναβιώσεως τοῦ ἀρχαίου δράματος δὲν μ' ἐμποδίζει νὰ ἐπαινέσω τὴν εὐγενῆ καὶ γενναίαν προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν τὸ Βασιλικὸν Θέατρον καὶ ἡ Νέα Σκηνή. Μὲ βοηθεῖ μόνον διὰ νὰ ἐξηγήσω, πῶς ἡ προσπάθεια αὕτη ἔμεινε κατ' οὐσίαν ματαιοπονία. Διότι δὲν πιστεύω οἱ θεαταὶ τῶν ἀρχαίων δραμάτων, μολοντοὶ ἐπαίχθησαν τόσον καθαρὰ καὶ τόσον ζωντανὰ καὶ τὰ δύο, νὰ πεκόμισαν ἐκ τοῦ θεάτρου τὴν συγκίνησιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο κ' ἐπερίμεναν ἀπὸ ἀριστουργήματα ὡς ἡ «Ὀρέστεια», τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων, καὶ ἡ «Ἀντιγόνη». Ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ, ὅτι δι' αὐτὸ δὲν ἔπταιεν οὔτε ἡ μετάφρασις, οὔτε ἡ σκηνοθεσία, οὔτε ἡ ὑπόκρισις. Ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, ἐγένεν εὐσυνειδήτως. Ἄν ἔλειπε τίποτε ἀπὸ τὴν σκηνήν, ἦτο μικρόν, συζητήσιμον κ' ἐπουσιῶδες. Τὸ μέγα ὅμως καὶ τὸ σημαντικώτατον ποῦ ἔλειπεν ἀπὸ τὸ ὄλον θέατρον, ἦτο ἡ πρὸς τὴν συγκίνησιν ἱκανότης τοῦ ἀκροατηρίου. Λέγουν, ὅτι διὰ νὰ συγκινηθῇ κανεὶς ὅσον πρέπει καὶ ὅπως πρέπει ἀπὸ ἀρχαίου δράμα, ἀνάγκη νὰ μετουσιωθῇ εἰς ἀρχαίον Ἕλληνα ἢ δὲ διασκευῇ ἐνὸς Αἰσχυλείου ἢ Σοφοκλείου ἔργου, δὲν πρέπει νὰ ἔχη σκοπὸν ἄλλον, παρὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ θαύματος τούτου. Νομίζετε ὅτι εἶνε εὐκόλον; Ὅπως καὶ νὰ μεταφραστοῦν, ὅπως καὶ νὰ παγγέλθοῦν τὰ μεγάλα λόγια τῶν πρωτοτύπων, εἴμποροῦν νὰ μᾶς κάμουν εἰδωλολάτραι ἀπὸ χριστιανούς; καὶ ὅσον ἀκριβεῖς ἂν εἶνε αἱ σκηναὶ καὶ αἱ ἐνδυμασίαι, εἴμποροῦν νὰ μᾶς φέρουν τόσον κοντὰ εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ εἰς τὸν Κρέοντα, ὅσον ἦσαν οἱ σύγχρονοι τῶν Μαραθῶνων καὶ τῶν Πλαταιῶν; Διὰ τοῦτο, καὶ μόνον διὰ τοῦτο, ἂν οἱ θεαταὶ ἀπεκόμισαν καὶ κάποιαν συγκίνησιν ἐκ τῆς «Ὀρεστίας» καὶ τῆς «Ἀντιγόνης», ἡ συγκίνησις αὕτη ἦτο κατωτέρα ἀπὸ τὴν ἕξ οἰουδήποτε καλοῦ νεωτέρου δράματος, μηδαμινῆ σχεδὸν κ' ἐντελῶς ἀναξία δι' ἔργα τῆς ἐπιβολῆς καὶ τῆς φήμης τῶν ἀρχαίων τραγικῶν. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀπῆλθον ἀποροῦντες ἐνδομύχως, πῶς καὶ διατὶ ἀρὰ γε τὰ ἔργα αὐτὰ θαυμάζονται τόσον καὶ θεωροῦνται τέλεια καὶ ἀπαράμιλλα ὅσοι δὲ τυχὸν ἐνόμισαν ὅτι τὰ ἔκατάλαβαν, κ' ἐφροκίασαν, καὶ

μετρησιώθησαν, κ' ἐνθουσιάσθησαν, κ' ἐξέφρασαν μεγαλοφάνως τὸν θαυμασμόν των, — ἐψεύσθησαν καὶ πρὸς τὸν ἑαυτὸν των καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Σπανίως παραστάσεις ἐπροκάλεσαν τόσον θόρυβον καὶ κατεκρίθησαν, ὅσον αἱ δύο αὐταὶ τοῦ Βασιλικοῦ καὶ τῆς Νέας Σκηνῆς. Ἀδυνατοῦντες νὰ ἐξηγήσουν τὸ γλαρὸν καὶ ἀνεπαρκὲς τῆς ἐντυπώσεως, οἱ θεατρικογράφοι τῶν ἐφημερίδων τὰ ἔβαλαν μετὰ τὴν ὑπόκρισιν, μετὰ τὴν σκηνοθεσίαν, μετὰ τὴν μουσικὴν, μετὰ τὴν μετάφρασιν. Προπάντων μετὰ τὴν μετάφρασιν. Πόσα δὲν ἤκουσαν οἱ δυστυχεῖς μεταφρασταί, ὁ κ. Σωτηριάδης καὶ ὁ κ. Χρηστομάνος! Καὶ ἐπειδὴ καὶ αἱ δύο μετάφρασεις ἦσαν εἰς γλῶσσαν διαφέρονσαν ἀπὸ τὴν σχολαστικὴν, τὴν μέχρι τοῦδε παραδεγεμένην διὰ τὸ ἀρχαίον δράμα, ἠγέρθη καὶ πάλιν τὸ αἰώνιον ζήτημα τῆς γλώσσης, κ' ἐγράφησαν φλογερὰ κύρια ἄρθρα, κ' ἐζητήθησαν αἱ γνώμαι τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, κ' ἔλαβαν ἀφορμὴν διάφοροι σοφοὶ καὶ διάφοροι πατριῶται νὰ ἐπιναλάβουν τοὺς ἀσόφους καὶ γελοίους τῶν ἀφορισμούς.

Δὲν ἐννοοῦμεν νὰ ναιμιχθῶμεν εἰς τὴν παράλογον, τὴν μωρὰν αὐτὴν συζήτησιν. Οὔτε φοβούμεθα ὅτι ἔχει νὰ πάθῃ τίποτε ἡ ἐθνικὴ, ἡ ζωντανὴ γλῶσσα ἀπὸ ὅσα λαλεῖ καὶ γράφει ἐναντίον τῆς ὁ κ. Μιστριώτης. Κ' ἐπιτέλους μία γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν ἐπέτευχεν ἤδη ἕνας Σολωμός, ἕνας Βαλαωρίτης, ἕνας Πολυλάς, δὲν θάποθάνῃ βίαιον θάνατον ἂν τυχὸν ἀπέτευχεν εἰς αὐτὴν ὁ κ. Σωτηριάδης ἢ ὁ κ. Χρηστομάνος. Θὰ ὁμιλήσωμεν λοιπὸν περὶ τῶν δύο μετάφρασεων ἀνεξαρτήτως τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ἀνεπηρέαστοι, ἀπαθεῖς, καθαροὶ ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς ἀμαθείας, τῆς προλήψεως, τῆς πλάνης, τῆς ἐμπαθείας, ὁ ὁποῖος κατεργάζανεν αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων.

*
**

Ἡ μετάφρασις τῆς «Ὀρεστίας», εἶνε φιλοτεχνημένη εἰς τὸ μετριόπαθές καὶ συμβιβαστικὸν ἐκεῖνο κῶμα, τὸ ὁποῖον συμβουλευόν καὶ παραδέχονται οἱ ἀποφεύγοντες τὰ ἄκρα ὡς σκοπέλους. Ὁ κ. Σωτηριάδης εἰργάσθη εὐσυνειδήτως. Εἶχεν ὑπ' ὄψει τὸ ἀρχαίον κείμενον, τὰς νεωτέρας ἀπαιτήσεις, τὴν διασκευὴν τοῦ Βιλλαμόβιτς καὶ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ κ. Στεφάνου, καὶ μετάφρασεν ὁ ἄνθρωπος ἀπλᾶ, πιστὰ καὶ ρυθμικά. Εἴμπορῶ νὰ εἶπω, ὅτι ἡ μετάφρα-

Βασιλεία Στεφάνου
του Β. Θεάτρου.

Ν. Μέγγουλας
του Β. Θεάτρου.

Ροζαλία Νίκα
του Β. Θεάτρου.

σίς του δέν εἶνε ἄσχημη. Τὸ κοῦμά του φαίνεται ἀρκετὰ ὁμοίωμορφόν καὶ συμπαγές, καὶ κατὰ τὴν ἀκρόασιν, καμμία φράσις, καμμία λέξις δέν μ' ἐξένισε, δέν μου ἐπροξένησε δυσφορίαν, ἀγανάκτησιν ἢ ἀηδίαν. Ἄλλὰ τὸ σύνολον δέν μ' ἐνθουσίασεν. Ἀπὸ τὴν μετάφρασιν τοῦ κ. Σωτηριάδου λείπει ἡ μεγάλη ποιητικὴ πνοή· λείπει, ἂν θέλετε, ἡ δημιουργικότης καὶ ἡ πρωτοτυπία. Ἄλλὰ δι' αὐτὸ δέν πταίει ὁ κ. Σωτηριάδης. Ἄν πταίῃ κανεὶς, πταίει ἴσως ὁ κ. Στεφάνου, ὁ ὁποῖος δέν ἀνέθεσε τὴν μετάφρασιν τοῦ ποιητοῦ εἰς ποιητὴν. Κατὰ τᾶλλα ὁ κ. Σωτηριάδης εἶνε ἄξιος εὐγνωμοσύνης καὶ συγκαταληγῶν. Μήπως δέν εἶνε καὶ αὐτὸς καθηγητής; καὶ ἀρχαιομαθής; καὶ ἀρχαιολόγος; μήπως δέν ἤμποροῦσε νὰ μεταφράσῃ ὠραιότατα καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ κ. Βλάχου, ἀφοῦ μάλιστα ἐπρόκειτο διὰ τὸ Βασιλικόν; Καὶ ὅμως δέν το ἔκαμεν. Ἐπροτίμησε γλῶσσαν ἀπλουστεράν καὶ δημοτικωτέραν. Προσεπάθησε νὰ πλησιάσῃ περισσότερο εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ εἰς τὴν ζωὴν. Ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὸ καλὸν παράδειγμα καὶ νὰ δείξῃ τὸν καλὸν δρόμον. Διὰ τοῦτο ἡ ἐργασία του, καὶ ἂν παρουσιάξῃ ἑλλείψεις, καὶ ἂν μαρτυρῇ ἀδυναμίαν, δέν θὰ περιφρονηθῇ ποτέ. Τὸ ἐνσυνείδητον αὐτῆς μέρος, διὰ τὸ ὁποῖον εὐθύνεται ὁ κ. Σωτηριάδης, εἶνε ὀρθὸν καὶ ὑγιές. Διὰ τὸ ἀσυνείδητον, τὸ ἐπαναλαμβάνω, δέν εὐθύνεται αὐτός.

Ἡ μετάφρασις τῆς «Ἀντιγόνης», γνησίᾳ ἀδελφῇ τῆς μετάφρασεως τῆς «Ἀλοκήτιδος», εἶνε ριζοσπάστις καὶ ἐπαναστατικὴ. Εἰς τὴν ἀκραιφνεστέραν δημοτικὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-

λους. Δηλαδὴ εἰς τὴν ποιητικὴν γλῶσσαν, ἄνευ ὑπόκωφώσεων καὶ ἄνευ συμβιβασμοῦ. Ἐξαφνίζουσιν μερικαὶ τῆς φράσεις, συζητοῦνται μερικὰ τῆς μέρη, προξενοῦν ἀγανάκτησιν δύο-τρεις λέξεις. Ἄλλὰ τὸ σύνολον; τὸ σύνολον; Ἄ ὄχι! ἀπὸ ἐδῶ δέν λείπει ὁλωσδιόλου ἡ ποιητικὴ πνοή, δέν λείπει ἡ δημιουργικότης καὶ ἡ πρωτοτυπία. Ἄρκεϊ νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς ἀρχαίας προλήψεις, ἀρκεϊ νὰ αἰσθάνεται τὴν δημοτικὴν γλῶσσαν, ἀρκεϊ νὰ πιστεύῃ ὅτι μόνον δι' αὐτῆς εἰμποροῦν νὰ ποδοδοῦν τὰ ἀρχαῖα ἀριστουργήματα, διὰ νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Σοφοκλῆς ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Χρηστομάνου ὄχι ἀπλῶς μετὰ τὴν ἔννοιάν του, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸ αἶσθημα. Διότι ὁ κ. Χρηστομάνος εἶνε ποιητής. Εἰμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε φιλόλογος, εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ κανένα λάθος, εἰμπορεῖ νὰ τοῦ διαφύγῃ ἡ ἀκριβὴς ἔννοια μιᾶς φράσεως, ἀλλ' ἡ ποιήσις τῆς δέν θὰ τοῦ διαφύγῃ ποτέ· καὶ θὰ τὴν ἀποδώσῃ μετὰ ὅλην τὴν ἀκρίβειαν.

Μοῦ φαίνεται φυσικώτατον πού τον-κατηγόρησαν τέσον, ὅσοι φρονοῦν ὅτι μόνον ἡ γλῶσσα τοῦ κ. Βλάχου εἶνε διὰ τὰ ἀρχαῖα δράματα. Ἄλλὰ μοῦ φαίνεται πολὺ παράδοξον πῶς ἔσπευσαν νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ ἄνθρωποι, ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρόκλησιν, καὶ διὰ δύο-τρεις λέξεις, ἀνεπιτυχεῖς, χυδαίας ἔστω, νὰ ποροῦν μετὰ περιφρονησεως τὸ σύνολον. Δέν ἐπίστευα ποτέ ὅτι ἡ κρίσις ἀνθρώπου τέσον φατισμένου, ὅσον εἶνε ὁ φίλος μου κ. Κακλαμάνος τοῦ «Νέου Ἀστεως», θὰ ἐπηρεάζετο μέχρι σκοτισμοῦ ἀπὸ τὰς στιγμιαίας ἐντυπώσεις τοῦ περιβάλλοντος,

ἀπὸ τὰ ποδοκροτήματα π.χ., μὲ τὰ ὅποια τὸ ὑπερφῶν ὑπεδέχθη τὸ τσίτσιδο, τὸ κλωτσοσκούφι, τὴν λέραν, καὶ δὲν εἰξεύρω ποίας ἄλλας λέξεις, τὰς ὁποίας χάριν τοῦ ὑπερφῶν, εἰμποροῦμεν καὶ νὰ σβύσωμεν, χωρὶς νὰ ζημιωθῆ ἢ μετάφρασις καθόλου. Ἀλλὰ καὶ οὔτε νὰ κερδίση... Ὁ κ. Κακλαμάνος ἠξεύρει πολὺ καλλίτερά μου ὅτι εὐγενεῖς καὶ ἀγενεῖς λέξεις δὲν ὑπάρχουν ἐκ γενετῆς, καὶ ὅτι κάθε λέξις ποῦ χρειάζεται εἰς τὸν ποιητὴν, ἔχει δικαιωματικῶς τὴν θέσιν της εἰς τὴν ποίησιν. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦτο δὲν τὸ ἠξεύρουν ὅλοι καὶ οὔτε εἶνε εὐκόλον νὰ ποδειχθῆ, προτιμῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἡ μετάφρασις τοῦ κ. Χρηστομάνου ἔχει μερικὰς λέξεις ποῦ πρέπει νὰ αντικατασταθοῦν, — ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ παραδεχθῆτε καὶ σεῖς ὅτι ἐν τῷ συνόλω εἶνε ἡ ποιητικωτέρα μετάφρασις ἀρχαίου δράματος ἔξ ὅσων ἔγειναν ἕως τώρα, ἄνευ τῆς συνεργασίας... τοῦ φίλου μου κ. Ποριώτη.